

1. čtení: J 6, 1-15**3. čtení (poslání): Ef 2, 4-10**

2. čtení (základ kázání): J 6, 26-27 *Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale proto, že jste jedli chléb a nasýtli jste se. Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný; ten vám dá Syn člověka, jemuž jeho Otec, Bůh, vtiskl svou pečeť.“*

Pán Ježíš odpovídá na otázku: „Mistře, kdy ses sem dostal?“ Položili mu ji lidé, kterým předtím i s učedníky zmizel poté, co je nasýtil na druhém břehu. Bylo to složitější – učedníci pluli v člunu a Ježíš, který předtím šel sám na horu, jak jsem četl, je došel po mořské hladině. Ale to teď není důležité, Ježíš se k tomu už nevrací. Nejde přece o znamení, ale o to, že jedli chléb a nasýtli se.

Přítom to ale bylo znamení, když nasýtil pět tisíc lidí z pěti chlebů a dvou ryb, a ještě zbylo dvanáct košů. Nebyl to zázrak, který by měl oslnit zástupy tím, že Ježíš umí množit jídlo. Vždyť to odmítl, když byl pokoušen ďáblem na poušti. Tehdy si neproměnil kameny v chléb, aby se najedl, i když měl hlad, ale řekl, že člověk není živ jen chlebem, ale každým slovem Božím.

Nešlo mu o to, aby se předvedl před zástupem jako divotvorce, ale o to, aby ti lidé neměli hlad.

Nedělal jídlo jen tak z ničeho, ani neproměnil kameny v chleby. Použil to, co dostal. Byl tam přece jeden chlapec, který měl pět ječných chlebů a dvě ryby. Ten chlapec byl asi rozumný, věděl, že když se jde na pusté místo, je dobré mít nějakou zásobu jídla. Ale když byl požádán, tak to dal. To je dobré znamení. Lidé mohou být solidární, mohou se uskrovnit, dokonce dát celou svou zásobu, aby bylo pro druhé. Ten bezejmenný chlapec může být vzorem pro mnohé.

Z toho, co dal, byli nasyceni všichni. Ježíš vzal ty chleby a ryby, vzdal díky Bohu a rozdával. Každý dostal kolik chtěl, a pak ještě nasbírali dvanáct košů toho co zbylo, aby nic nepřišlo nazmar.

My, lidé dvacátého a jednadvacátého století jsme zvyklí hledat vědecké a technické vysvětlení. Slyšel jsem výklad, že když lidé, kteří také měli zásoby, viděli jak ten chlapec dal k dispozici co měl, a jak to Ježíš začíná rozdávat, vzali co měli a začali také dávat druhým, a že se ukázalo jak stačí pro všechny a ještě zbývá. Nevíme jestli to tak bylo, ale je to dobrá úvaha a jistě příkladný návod jak nakládat s tím, co máme, je-li třeba. Jinak to ani neumíme. Jak se to tam tehdy stalo, to není středem zájmu toho, kdo ten příběh zaznamenal. Ve skutečnosti neznáme žádné takové nebo jiné vysvětlení a není nám ani potřebné.

Dvanáct košů bylo nasbíráno, protože původně bylo dvanáct kmenů Izraele. V době Ježíšově už tak doslova ne, protože severní kmeny zanikly, zůstal zachován kmen Judy. Ale dvanáct byl symbolický počet pro celek vyvoleného národa. Proto si Ježíš povolal dvanáct zvlášť vybraných učedníků, aby ten celek Izraele zastupovali.

Jestliže se všichni ti lidé dosyta najedli a nasbírali dvanáct plných košů, pak zástupně byl nasycen všechen lid Izraelský. Jako bychom si dnes řekli – celá církev. Ale čím vlastně byli nasyceni? Skutečně jen ječnými chleby a rybami?

Lidé, kteří jedli, hledali Ježíše, ale ne proto, že viděli znamení, ale proto, že jedli jeho chléb a nasýtli se. Přijali něco, co předtím neměli a snad ani neznali, to něco v nich bylo a pohnulo jimi. Nebyl důležitý pomíjející pokrm, ale ten zůstávající pro život věčný, jak jim Ježíš řekl. Ten pokrm, který mění lidský život, dává mu směr, novou cenu a věčnost.

Na jiném místě Ježíš řekl, že on sám je ten chléb života, který přichází z nebe. Zde říká, že ten pokrm zůstávající pro život věčný jim dá Syn člověka – on sám, který přišel od Otce. On sám zve k hostině, která není jen pro tento věk, není jenom dočasná, ale je na věčnost. My tu hostinu také známe, i když ji přijímáme poněkud jiným způsobem. Odlišnost ale není podstatná. Je to večeře Páně.

Pán Ježíš vydal sám sebe, aby dal život věčný mnohým. Jako chléb nasýtí a dodá tělu potřebnou energii k životu (ale jen dočasně), tak Kristus dává život navěky. Jak?

Jedením chleba a pitím vína to vnímáme, ale život přijímáme vírou, přijetím Slova, které bylo na počátku. To Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. Tak čteme na počátku Janova evangelia, v jeho úvodu. Těm, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.

Právě o tom mluví Ježíš, když mluví o pokrmu zůstávajícím pro život věčný – ten nám dává on sám, on sám se jako ten pokrm představuje. Žijeme-li v jeho lásce, vnímáme-li potřeby druhých, třeba jako ten chlapec s chleby a rybami, sytíme se chlebem k životu věčnému.

Pane Ježíši Kriste, děkujeme ti za ten chléb k životu věčnému, za tvé Slovo. Prosíme, dávej nám ho stále a dej nám i odhodlání dělit se o něj s jinými.

Amen